

PREMIUM

De Uithoflijn. Inzet: columnist Wouter de Heus © AD

Iedereen die verantwoordelijk is voor de Uithoflijn moet de gifbeker helemaal leegdrinken

COLUMN

Politiek journalist en columnist Wouter de Heus woont al zijn hele leven binnen de gemeentegrenzen van de stad. Al jarenlang volgt hij de Utrechtse politiek en schrijft hij daar columns over. Dit keer over de Uithoflijn.

Wouter de Heus 20-02-20, 15:00

‘De Tram’ [stond afgelopen maandag en dinsdag meer stil dan dat ie reed](#). En dat leverde twee schitterende zinnen op in het krantenbericht dat daar uiteraard op volgde. ‘Als er een tram stilstaat staat alles stil. Bij een defecte bus kunnen andere bussen er makkelijk omheen.’

Ik bleef het stukje lezen. Een briljante conclusie over een tramlijn die voor 500 miljoen euro BUSSEN moet vervangen. Omdat bussen zo onwijs flexibel zijn? Voordelig? Omdat bussen geen peperdure infrastructuur nodig hebben? Dat laatste

is natuurlijk niet helemaal waar in Utrecht. Want in Utrecht is een aantal busbanen in zulk dik beton uitgevoerd DAT ER TRAMS overheen kunnen rijden. Maar die treffen we er voorlopig niet aan.

De Uithoflijn, boemel 22, het is voor columnisten zo makkelijk scoren dat het bijna zielig is. Bijna! Want wat mij betreft mag iedereen die verantwoordelijk is voor dit project de gifbeker tot op de bodem leegdrinken. Net zolang tot de storingen zijn verholpen en we echt kunnen spreken van een gerieflijke toevoeging aan de Utrechtse mobiliteit. Anders leert niemand hiervan en storten stad en provincie zich zomaar weer zonder nadenken in een groot project. En overheden en grote projecten, dat gaat zelden goed.

Ik snap ook domweg niet waarom er zoveel misgaat met deze tramlijn. Goed, de paardentram tussen Utrecht en Zeist (vanaf 1879) liep op haver en water. En toen snelheid een rol ging spelen werd de lijn in 1909 geëlektrificeerd. Tot 1949 reden hier probleemloos tot ACHT trams per uur tussen station Zeist en Utrecht CS. Het was de drukste verbinding van het land. Mijn lieve moeder kon er altijd geweldig over verhalen, over de ritjes met haar ouders vanuit Zeist. En dat in de oorlog de paarden weer terugkeerden.

De Uithoflijn, boemel 22, het is voor columnisten zo makkelijk scoren dat het bijna zielig is. Bijna! Want wat mij betreft mag iedereen die verantwoordelijk is voor dit project de gifbeker tot op de bodem leegdrinken

Ik schrijf tot mijn grote verdriet 'kon'. Mijn moeder bleek vorige week ernstig ziek. Zo ziek dat zelfs praten nu amper nog lukt. Aan de muur naast haar ziekenhuisbed hangt een schitterende oude foto, genomen vanaf de Neude naar de Jugendstil apotheek waar ze haar opleiding genoot. En rechts het neusje van de tram uit haar jeugd. Wat zou ik haar zielsgraag nog zo'n ritje gunnen.